

Я — за

Дмитро Білоус

Скаже Харків, скаже Київ,
скажуть Лопань і Дніпро:
"Як новий прогресу вияв —
пречудова річ метро".

Хоч була, як біг я в Спілку,
придибенція така:
у метро, як у копилку,
опустив я п'ятака.

Стерта ж ця монета клята
не добрала щось ваги:
йду — аж автомат лещата
защепив біля ноги.

Недобачиш — так і влупить!
Люди ж дивляться з боків:
"Автомат — і то не любить
надто стертих п'ятаків!"

Я розсердивсь — от морока:
не пуска мене п'ятак!
Та коли отямивсь трохи,
то про це подумав так:

"От загальній би культурі
корисніш було в сто крат,
щоб у нас в літературі
був подібний автомат.

Щоб стояв, як у дозорі,
не пускав творців таких,
що слова в їх кожному творі,
наче стерті п'ятаки".